

Adriana Barska, Iwona Pietkiewicz
Akademia Marynarki Wojennej w Gdyni

KIERUNKI KSZTAŁCENIA W POLSKICH UCZELNIACH WOJSKOWYCH W LATACH 1945–1989 W KONTEKŚCIE WYBRANYCH NURTÓW I TREŚCI WYCHOWAWCZYCH

STRESZCZENIE

Artykuł jest próbą zarysowania kierunków rozwoju współczesnej myśli pedagogicznej i przyłożenia odmiennych lub też uzupełniających się koncepcji do praktyki realizowanej w uczelniach wojskowych od połowy XX wieku. Cztery filary edukacji (uczenie się w celu rozumienia otaczającego nas świata, wykorzystanie nabytych umiejętności w praktyce, stworzenie wspólnoty poprzez rozumienie drugiego człowieka oraz nieustający rozwój własnej osobowości) zostają rozważone w kontekście specyficznych warunków taktyczno-społeczno-politycznych rozwoju żołnierzy-obywateli.

Słowa kluczowe:

wychowanie, teorie pedagogiczne, uczelnie wojskowe.

WSTĘP

Znamiennym rysem współczesnej pedagogiki staje się intensywne poszukiwanie tożsamości w ramach różnych, często wzajemnie wykluczających się kierunków¹. O naturę wychowania, jak pisze T. Szkudlarek, toczony jest spór w ramach ideologii konserwatywnych (wiążących funkcje edukacji z koniecznością transmisji kultury), liberalnych (akceptujących rolę wychowania w rozwoju indywidualności) i radykalnych (skłonnych widzieć w edu-

---

¹ A. Szoltysek, *Filozofia wychowania: ontologia, metafizyka, antropologia, aksjologia*, Wyd. A. Marszałek, Toruń 1998, s. 27–29.

kacji czynnik zmiany społecznej)². Jest to jeden z wielu wymiarów niejednoznaczności pedagogiki. Wypada więc uznać heterogeniczność za stałą cechę pedagogicznego usytuowania — kontynuuje autor — i nauczyć się ją wykorzystywać jako czynnik sprzyjający myśleniu o wychowaniu³. W związku z tym należy zdobywać nowe kompetencje, zweryfikować dotychczasowe doświadczenie i odrzucić stare rozumienie świata na rzecz odmiennych sposobów rozumienia ludzi i kultury. Rozbieżności i kontrowersje wokół konstruktywnego budowania wiedzy o tych zjawiskach nie zostały w dalszym ciągu przewyciężone.

Obecny pluralizm pedagogiczny jest przede wszystkim kulturową wizją złożonych społeczności o zróżnicowanych ideologicznie, kulturowo, etnicznie i rasowo grupach ludności. Ale oznacza też coś więcej — ciągły wybór między alternatywnymi możliwościami. Jest jednoznaczny, jak zauważa F. Gross, ze społeczną rekonstrukcją i ciągłą zmianą oraz eksperymentowaniem różnymi środkami, drogami i metodami. Każdy może praktykować odmienny styl wychowania, wybierać odmienną drogę badań, krytyki i afirmacji określonych teorii wychowania⁴. Cechą charakterystyczną czasów, w których żyjemy, twierdzi T. Hejnicka-Bezwińska, jest bowiem różnorodność i zmienność, a warunkiem naszego powodzenia — otwartość. Problem ów nabiera szczególnego znaczenia w polskich warunkach przechodzenia od ładu monocentrycznego do ładu policentrycznego⁵. Tę różnorodność w pedagogice należy jednak traktować jako bogactwo. Tak pisze o tym Z. Melosik: „(...) każda teoria może w jakimś stopniu opisywać świat. Świat społeczny nie jest ontologicznie monolityczny: jest różnorodny, skomplikowany, wewnętrznie sprzeczny, jest dynamiczny, ciągle otwarty, nieustannie w trakcie stawania się. Stąd zamiast akceptacji założenia o poszukiwaniu metateorii lub stanowiska postteoretycznego, zasadna wydaje się być aprobata idei, że każda teoria może pozwolić dotrzeć nam do jakiegoś zakątka rzeczywistości społecznej lub spojrzeć na dany zakątek z innej perspektywy”⁶.

² T. Szkudlarek, *Pedagogizm i pedagogika*, [w:] *Racjonalność pedagogiki*, (red.) T. Hejnicka-Bezwińska, Wyższa Szkoła Pedagogiczna, Bydgoszcz 1995, s. 46.

³ Tamże, s. 47.

⁴ F. Gross, *Tolerancja i pluralizm*, przekł. E. Balcerek, IFiS PAN, Warszawa 1992, s. 37.

⁵ T. Hejnicka-Bezwińska, *Edukacja — kształcenie — pedagogika: fenomen pewnego stereotypu*, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków 1995, s. 9.

⁶ Z. Melosik, *Postmodernistyczne kontrowersje wokół edukacji*, Wyd. Edytor, Toruń — Poznań 1995, s. 20–21.

Niniejszy artykuł nie będzie (z oczywistych względów) dogłębną analizą teorii i kierunków współczesnego wychowania realizowanego w murach uczelni wojskowych, publikacji na ten temat jest bowiem na rynku edukacyjnym wiele, a jedynie prezentacją refleksji na temat wybranych koncepcji, które — jak sądzimy — mają nadal duży wpływ na rozwój młodego człowieka. Wypada zacząć od J. F. Herbart, który stworzył pedagogikę o charakterze filozoficznym i, dzięki intelektualistycznemu i mechanistycznemu charakterowi swojej psychologii, opracował teorię nauczania wychowującego. Na podstawie tych nauk Herbart stworzył system pedagogiczny, w którym najważniejszymi elementami były: „ukształcalność” wychowanka, cel wychowania i środki prowadzące do jego osiągnięcia⁷.

Wychowawca w tym systemie pedagogicznym dysponował wielkim zasobem środków skutecznego oddziaływania, a celem wychowania stało się wykształcenie umysłu (jako podstawy nauczania wychowującego) oraz silnego charakteru moralnego. Trzecim elementem, a zarazem główną częścią tego systemu, była dydaktyka, podzielona na dwie teorie: metod i planu nauczania. Pedagog wprowadził też następujące stopnie formalne: przyswajanie nowego materiału (stopień jasności), ogarnianie uwagą większej liczby szczegółów (kojarzenie), operowanie różnymi pojęciami (system) oraz odrabianie zadań, wykonywanie własnych prac i ich poprawianie (metoda)⁸. System pedagogiczny Herbart zakładał zatem, że wychowanek musi być posłusznym, uległym i biernym „materiałem”, przyswajającym wiedzę dzięki nadmiernie aktywnemu nauczycielowi-wychowawcy, który miał z kolei kierować wychowaniem ucznia według przepisów drobniawczo wypracowanej metody.

UCZELNIE WOJSKOWE — KIERUNKI I TREŚCI WYCHOWAWCZE

Wychowanie nie jest procesem kończącym się w określonym wieku człowieka, trwa przez całe życie. Oznacza to, że o wychowaniu możemy mówić również w stosunku do osób dorosłych. Jak podaje *Encyklopedia pedagogiczna*, wychowanie ludzi dorosłych jest „intencjonalnym tworzeniem określonych, odpowiednich do założonych zadań, sytuacji wychowawczych w celu oddziaływania na osobowość człowieka dorosłego oraz kierowania

---

⁷ B. Nawroczyński, *Wstęp*, [w:] J. F. Herbart, *Pisma pedagogiczne*, wybór, wstęp i oprac. B. Nawroczyński, przekł. B. Nawroczyński, T. Stera, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław — Warszawa — Kraków 1967, s. XLIV.

⁸ Tamże, s. L.

bodźcami wpływającymi na jego dalszy rozwój”⁹. Niezależnie od czasów czy instytucji prowadzącej, wychowaniu dorosłych przyświecają określone cele oraz realizacja zadań zbliżających dorosłego wychowanka do obowiązującego ideału. Przyporządkowane są temu określone treści i metody pracy, które mają pomóc w tworzeniu pożądanego wzoru — osoby o określonych cechach osobowościowych.

Wychowanie wojskowe to system wychowawczy składający się z zespołu elementów obejmujących cele, treści, zasady pedagogiczne oraz formy, metody i środki działania przełożonych i podwładnych, które powinny zapewnić skuteczną realizację zadań stojących przed wojskowymi uczelniami i jednostkami w określonym czasie ich funkcjonowania¹⁰.

Pomimo wielu teorii i praktyk pedagogicznych, które rozwinęły się na przełomie XIX i XX wieku (między innymi pedagogika Nowego Wychowania, pedagogika kultury czy egzystencjalna), stawiających w swych celach na naturalne siły i zainteresowania tkwiące w wychowanku, należy niestety zauważyć, iż głównym modelem wychowawczym w murach uczelni wojskowych był i jest herbartyzm, czyli wspomniana „ukształcalność” wychowanka na pożądaną wzór.

Kierunki działalności wychowawczej realizowane w uczelniach wojskowych od zakończenia działań wojennych do okresu przemian polityczno-gospodarczych w 1989 roku miały bardzo silne podłoże ideowo-polityczne i opierały się na treściach pedagogiki socjalistycznej. Głównym celem tej działalności było wychowanie żołnierza-obywatela państwa socjalistycznego. Ważnym czynnikiem wychowania młodego pokolenia w szkołach wojskowych stała się realizowana tam praca partyjno-polityczna, na którą składało się właśnie wychowanie podchorążego w duchu państwa socjalistycznego. Jednym z elementów pracy partyjno-politycznej była działalność kulturalno-oświatowa. Uczelnie wojskowe realizowały wspólne kierunki i cele wychowawcze odpowiadające socjalistycznemu modelowi oficera Ludowego Wojska Polskiego. Wśród nich należy wymienić:

- kształtowanie postaw ideowo-moralnych, opartych na zasadzie marksizmu-leninizmu;
- kształtowanie patriotyzmu zgodnego z „tradycjami oręża polskiego” w duchu „braterstwa broni z Armią Radziecką”;

---

⁹ *Encyklopedia pedagogiczna XXI*, (red.) T. Pilcha, t. VII, Wyd. Żak, Warszawa 2008, s. 348.

¹⁰ *Podstawy pracy wychowawczej w Marynarce Wojennej PRL*, (red.) B. Hydzik, Wyd. DMW, Gdynia 1986, s. 8–53.

- kształtowanie osobowości przyszłego dowódcy;
- rozwijanie motywacji do pracy w wojsku, odpowiedzialności, postaw zdyscyplinowania, samodzielności, rzetelnej pracy;
- rozwijanie ambicji, zainteresowań młodych żołnierzy;
- doskonalenie i podwyższanie kwalifikacji;
- pogłębianie umiejętności współpracy z podwładnymi, dowódcami, kolegami z wojska¹¹.

Cele działalności wychowawczej realizowano za pomocą odpowiednio dobranego materiału wychowania, który stanowił treść wychowania. I tak na przykład, kształtowanie odpowiednich kontaktów międzyludzkich panujących wśród podchorążych (później oficerów) w jednostkach odbywało się poprzez nauczanie podstawowych zasad etyki i zachowania. Można domniemywać, iż w tej części działalności pedagogicznej czerpano z założeń pedagogiki egzystencjalnej, w której podmioty dążą do wzajemnego zrozumienia, zbliżenia się oraz współdziałania¹². Przekazując wiedzę z zakresu estetyki, a także organizując wyjścia do teatrów, rozwijano u słuchaczy poczucie piękna, wrażliwości i zaspokajano potrzeby kulturalne. Należy zauważyć, że realizując ten cel działalności wychowawczej, korzystano — prawdopodobnie nieświadomie — z osiągnięć nurtu pedagogiki kultury, proponującej wychowanie oparte na „przeżywaniu i interpretacji kultury, które zmierza tak naprawdę do rozumienia i kształtowania jednostkowego bytu — człowieka”¹³. W tym przypadku — żołnierza wyposażonego dzięki procesowi wychowania w pożądane cechy.

Kształtowanie postaw ideowo-moralnych oraz patriotycznych realizowano natomiast poprzez zapoznawanie młodych żołnierzy z podstawami marksizmu-leninizmu, sztuki wojennej oraz zagadnień taktyczno-operacyjnych i społeczno-politycznych. Treści wychowania realizowane w murach uczelni wojskowych obejmowały więc zagadnienia polityczne, społeczne, taktyczne, operacyjne, a także elementy organizacji i zarządzania.

Oprócz wspólnych treści wychowania każda z uczelni realizowała zakres zgodny z jej specyfiką. Wymienić należy chociażby treści wychowania wojenno-morskiego realizowane w Akademii Marynarki Wojennej, które miały umacniać młodych żołnierzy psychicznie i fizycznie oraz przygotować

---

¹¹ Tamże, s. 8–53; F. Zakrzewski, *System wychowawczy w ASG WP*, Warszawa 1979, s. 4–247.

¹² J. Tarnowski, *Pedagogika egzystencjalna*, [w:] *Pedagogika*, (red.) Z. Kwieciński, B. Śliwerski, t. I, PWN, Warszawa 2003, s. 258–259.

¹³ B. Milerski, *Pedagogika kultury*, [w:] *Pedagogika...*, dz. cyt., s. 227.

ich do potencjalnych sytuacji zagrożeń na okrętach wojennych. W Akademii Sztabu Generalnego WP duży nacisk kładziono z kolei na zagadnienia taktyczno-operacyjne. Nie mniej istotne było wykorzystywanie uprzednio zdobytej wiedzy oraz doświadczenia w działaniach praktycznych, co miało prowadzić do osiągnięcia satysfakcji przyszłych dowódców oraz ukształtowania pożądanych postaw¹⁴.

Kolejnym kierunkiem wychowania znajdującym zastosowanie w uczelniach wojskowych było wychowanie moralno-bojowe. Ten typ wychowania nie stracił na znaczeniu również w XXI wieku, ze względu na udział polskich żołnierzy w misjach wojennych poza granicami kraju. Głównym celem wychowania moralno-bojowego ma być odpowiednie przygotowanie żołnierzy do diagnozowania objawów i skutków działań wojennych, uodpornienie młodych wojskowych na trudy wojny i opanowanie przez nich negatywnych emocji. W czasie walki zbrojnej żołnierze zawsze musieli wykazywać się odpowiednimi walorami moralno-bojowymi: odwagą czy odpornością na sytuacje problemowe na polu walki. Wymagano od nich zachowania postawy zgodnej z ideologią państwa oraz opanowania i umiejętności zastosowania technik wojskowych podczas działań bojowych¹⁵.

We wspomnianym procesie wychowania, zarówno niegdyś, jak i obecnie, wykorzystuje się bez wątpienia zasadnicze wartości herbertyzmu, do których zaliczamy między innymi: konserwatyzm, intelektualizm, autorytet, uspołecznienie, zachowanie ciągłości, uwzględnienie długiej perspektywy czasowej. Dają one pewność osiągnięcia założonego celu wychowawczego. Każdy z wychowawców wie, że aby zrealizować założone kierunki wychowania, należy sięgnąć po odpowiednie metody, formy i środki. Według B. Milerskiego i B. Śliwerskiego metoda wychowania to świadome i systematyczne postępowanie oparte na zasadach wychowania, które składa się z zespołu odpowiednio dobranych środków — dzięki nim wychowawcy mogą realizować cele wychowania. Forma wychowania natomiast (nie tylko w wojsku) to sposób postępowania, działalności pedagogicznej wyzwalający różnorodne, najlepiej pożądane zachowania¹⁶.

Uczelnie wojskowe w procesie kształtowania osobowości przyszłych żołnierzy posługiwały się metodami przekonywania, przykładu oraz poznawania słuchaczy. Przekonywanie stanowiło główną metodę wychowania socjalistycznego, polegającą na odwoływaniu się wychowawcy-przełożonego

¹⁴ F. Zakrzewski, *System wychowawczy...*, dz. cyt., s. 4–247.

¹⁵ *Podstawy pracy wychowawczej...*, dz. cyt., s. 8–53.

¹⁶ B. Milerski, B. Śliwerski, *Leksykon. Pedagogika*, PWN, Warszawa 2000, s. 68–123.

do rozumu i logiki, do uczuć i doświadczeń. Podstawą tej metody było umocnienie wartości ideowo-politycznych, kształtowanie naukowego światopoglądu opartego na zasadach marksizmu-leninizmu oraz moralności socjalistycznej. W wychowaniu przełożeni często stosowali zasadę, iż samo wyjaśnianie danego problemu, zjawiska nie jest wystarczające. Ważne było zatem udowodnienie, iż problem był prawdziwy. Zdarzało się, że w mentalności żołnierzy istniały już głęboko zakorzenione poglądy. Wówczas zadaniem wychowawcy było jego przewartościowanie — udowodnienie racji poglądów propagandowych. Metoda przekonywania nie należała do prostych, ponieważ umiejętność ta wymagała szczerości, gotowości do odpowiedzi na każdą wątpliwość podwładnego, obdarowania swoich żołnierzy szacunkiem i życzliwością¹⁷. Podczas jej stosowania po raz kolejny (częściowo) wykorzystywano założenia pedagogiki egzystencjalnej, w której dialog i autentyczność wychowawcy tworzą taką formę komunikacji, dzięki której podmioty dążą do zrozumienia, zbliżenia się i współpracy¹⁸.

ZAKOŃCZENIE

Edukacja i wychowanie podchorążych w pierwszych latach po drugiej wojnie światowej realizowane w uczelniach wojskowych było silnie związane z sytuacją ekonomiczną, ustrojem powstającego socjalistycznego państwa polskiego oraz istniejącą sytuacją międzynarodową. Silne wpływy Związku Radzieckiego dały się zauważyć zarówno w celach edukacyjnych, jak i wychowawczych realizowanych w tych placówkach. Wpływ postaw marksizmu-leninizmu, polityczne rozgrywki, walka klasowa, działalność propagandowa oraz postawy internacjonalistyczne i antyimperialistyczne profilowały działalność edukacyjno-wychowawczą. W hierarchii celów nauczania bardzo wysoko stało wychowanie polityczne podchorążych, realizowane przez zatrudnionych w uczelniach oficerów politycznych.

Pomimo tak silnych wpływów politycznych głównym założeniem systemu edukacyjno-wychowawczego było wykształcenie absolwentów posiadających aktualną wiedzę oraz umiejętności prawidłowego działania na zajmowanym stanowisku, a także ewentualnym polu walki. Ponadto absolwent uczelni, oficer, miał kierować się interesami socjalistycznej ojczyzny i ludowego Wojska Polskiego.

---

¹⁷ T. Szacilo, *O istocie i podstawach przekonań*, PWN, Warszawa 1966, s. 63–66.

¹⁸ J. Tarnowski, *Pedagogika egzystencjalna...*, dz. cyt., s. 258–259.

W okresie transformacji gospodarczo-ustrojowej, pod koniec lat osiemdziesiątych XX wieku, pojawiły się nowe elementy wychowania, a szczególną rolę zaczął pełnić Kościół. Zmiany ustrojowe lat dziewięćdziesiątych i budowanie państwa demokratycznego spowodowały pojawienie się również innych celów w ramach wychowania wojskowego. Mowa tu chociażby o takich wartościach, jak służba dla Ojczyzny, oddanie, poświęcenie czy wierność przysiędze¹⁹. Nie zdevaluowały się natomiast takie cele edukacyjne i wychowawcze, jak posiadanie aktualnej (najnowszej) wiedzy, nieustanne kształtowanie osobowości przyszłego dowódcy, umiejętność współpracy z podwładnymi, rozwijanie ambicji czy motywacji do pracy w wojsku.

Po przeanalizowaniu celów edukacyjnych i wychowawczych, które powinny być realizowane we współczesnych uczelniach wojskowych, można zauważyć, iż najbardziej odpowiednim narzędziem byłoby tu połączenie różnych nurtów pedagogicznych. Symbolem wszelkich postępowych dążeń w pedagogice stało się pojęcie pedagogiki emancypacyjnej²⁰, której założenia wydają się najbardziej pożądane przy realizacji aktualnych celów wychowania. Współcześnie emancypacja ma o wiele szersze znaczenie i jedną stałą cechą — aspekt zmiany. Emancypowanie się nie jest dochodzeniem do ustalonego wcześniej celu, zgodnie z czymś nakazem czy wedle jakichś określonych reguł. Przeciwnie, to proces ciągły i twórczy: nie wiemy, dokąd nas zaprowadzi, a jego celem jest odkrywanie i rozumienie kolejnych perspektyw. Konsekwencją jest tu brak pewności absolutnej, ostatecznego autorytetu w jakiegokolwiek sprawie, zdanie się na dialog, własną dojrzałość i świadomość²¹. Związki między emancypacją a wychowaniem M. Czerepaniak-Walczak rozpatruje na trzech poziomach: emancypacji wychowania, traktowanej jako uwolnienie się wychowania od nacisków politycznych, tradycji, poszukiwania nowych paradygmatów, formułowania krytycznych twierdzeń, wychowania do emancypacji, tworzenia warunków do rozwijania u ludzi dyspozycji osobowościowych (godność, odwaga, otwartość) oraz emancypacji poprzez wychowanie — uczenie się bycia wolnym²². Konteksty podmio-

---

¹⁹ M. Kopczewski, E. Czerwińska, R. Kościelniak, *Kierowanie a wychowanie w wojsku w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa*, Wyd. AMW, Gdynia 2010, s. 469; www.seminarium.21.edu.pl (data dostępu: 17.07.2012).

²⁰ H. Zielińska-Kostyło, *Pedagogika emancypacyjna*, [w:] *Pedagogika*, dz. cyt., s. 394.

²¹ Tamże, s. 394.

²² M. Czerepaniak-Walczak, *Między dostosowaniem a zmianą: elementy emancypacyjnej teorii edukacji*, Uniwersytet Szczeciński, Szczecin 1995, s. 72–79.

towe stanowią tu zatem: emancypacja wychowanka („dorastanie” do bycia samodzielnym, twórczym, refleksyjnym), emancypacja wychowawcy (uwalnianie się od nacisku i ograniczeń dotyczących treści, form, metod pracy) oraz emancypacja szkoły (autonomia głównie w zakresie wprowadzania alternatywnych rozwiązań programowych, organizacyjnych, metodycznych).

Przeanalizowane w artykule różne koncepcje pedagogiczne mają oczywiście swoje wady i zalety, warto więc potraktować je jako element wyjściowy do stworzenia swoistej ich kontaminacji, połączenia będącego indywidualną wizją wychowania. Niech myślą przewodnią będą tu cztery filary edukacji: (1) uczenie się w celu z d o b y c i a w i e d z y, czyli zrozumienia otaczającego nas świata, (2) uczenie się w celu d z i a ł a n i a, czyli wykorzystywanie nabytych wiadomości w praktyce, (3) uczenie się w celu stworzenia wspólnoty, czyli dążenia do zrozumienia Innego, (4) uczenie się, aby być, czyli dążenie do pełnego rozwoju (fizycznego, psychicznego, intelektualnego, moralnego i estetycznego) swojej osobowości²³. Istnieje oczywiście konieczność wprowadzenia określonych zmian w edukacji, jak trafnie podkreśla Z. Kwieciński: „(...) przejście od przedteoretycznego powtarzania wzorów i fragmentaryzacji świadomości do krytyczno-hermeneutycznego zrozumienia siebie (...); od modelu transmisji do komunikacji i dialogu edukacyjnego; od przygotowania do przyszłych ról (...) do rozwoju kompetencji i zaangażowania w zmianę; od panowania do ugody i harmonii z przyrodą i społecznością; od monopolu do wielogłosowości”²⁴.

Refleksyjność staje się jedną z najbardziej konstytutywnych cech nowoczesności, jej swoistym paradygmatem²⁵. Postrzegana w różnych aspektach i wymiarach — jako zasada, cecha, kompetencja, postawa — staje się bliska pojęciu mądrości i odpowiedzialności w działaniu społecznym. Można ją rozpatrywać na płaszczyźnie dokonującej się transformacji: od epoki posłuszeństwa do epoki odpowiedzialności. W epoce odpowiedzialności nie

---

²³ *Edukacja — jest w niej ukryty skarb: raport dla UNESCO Międzynarodowej Komisji do spraw Edukacji dla XXI wieku pod przewodnictwem J. Delorsa.*, przekł. W. Rabczuk, Stowarzyszenie Oświatowców Polskich: Wydawnictwa UNESCO, Warszawa 1998, s. 85–97.

²⁴ Z. Kwieciński, *Tropy — ślady — próby: studia i szkice z pedagogiki pogranicza*, Wyd. Edytor, Poznań — Olsztyn 2000, s. 31–32.

²⁵ Por. np. W. Dróżka, *Kategorie analityczne w badaniach pedeutologicznych — w świetle założeń refleksyjnych nurtów poznawczych w naukach społecznych*, „Chowania”: *Współczesny nauczyciel w koncepcjach pedeutologicznych i praktyce edukacyjnej*, 2006, t. I (26), (red.) D. Ekiert-Oldroyd, Katowice 2006, s. 33.

wystarczają już sztywne schematy rozumowania, dostosowane do realiów „świata posłuszeństwa”. Epoka odpowiedzialności wymaga innego myślenia, nastawionego nie na błyskotliwe rozwiązania, lecz na dogłębne, wieloaspektowe i oparte na wiedzy rozważanie problemów w praktyce działania²⁶. Tylko takie podejście do wychowania jest w stanie zainicjować wychowywanie „nowego człowieka” — aktywnego członka szybko zmieniającej się rzeczywistości XXI wieku, w której również absolwenci uczelni wojskowych rozstający się z mundurem mają szansę znaleźć swoje miejsce.

BIBLIOGRAFIA

- [1] Czerepaniak-Walczak M., *Między dostosowaniem a zmianą: elementy emancypacyjnej teorii edukacji*, Uniwersytet Szczeciński, Szczecin 1995.
- [2] Dróżka W., *Kategorie analityczne w badaniach pedeutologicznych — w świetle założeń refleksyjnych nurtów poznawczych w naukach społecznych*, „Chowanna”: *Współczesny nauczyciel w koncepcjach pedeutologicznych i praktyce edukacyjnej*, 2006, t. I (26), (red.) D. Ekiert-Oldroyd, Katowice 2006.
- [3] *Edukacja — jest w niej ukryty skarb: raport dla UNESCO Międzynarodowej Komisji do spraw Edukacji dla XXI wieku pod przewodnictwem J. Delorsa.*, przekł. W. Rabczuk, Stowarzyszenie Oświatowców Polskich: Wydawnictwa UNESCO, Warszawa 1998.
- [4] *Encyklopedia pedagogiczna XXI*, (red.) T. Pilcha, t. VII, Wyd. Żak, Warszawa 2008.
- [5] Gross F., *Tolerancja i pluralizm*, przekł. E. Balcerek, IFiS PAN, Warszawa 1992.
- [6] Hejnicka-Bezwińska T., *Edukacja — kształcenie — pedagogika: fenomen pewnego stereotypu*, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków 1995.
- [7] Kopczewski M., Czerwińska E., Kościelniak R., *Kierowanie a wychowanie w wojsku w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa*, Wyd. AMW, Gdynia 2010.
- [8] Kwieciński Z., *Tropy — ślady — próby: studia i szkice z pedagogiki pogranicza*, Wyd. Edytor, Poznań — Olsztyn 2000.

---

²⁶ Tamże.

- [9] Melosik Z., *Postmodernistyczne kontrowersje wokół edukacji*, Wyd. Edytor, Toruń — Poznań 1995.
- [10] Milerski B., *Pedagogika kultury*, [w:] *Pedagogika*, (red.) Z. Kwieciński, B. Śliwerski, t. I, PWN, Warszawa 2003.
- [11] Milerski B., Śliwerski B., *Leksykon. Pedagogika*, PWN, Warszawa 2000.
- [12] Nawroczyński B., *Wstęp*, [w:] J. F. Herbart, *Pisma pedagogiczne*, wybór, wstęp i oprac. B. Nawroczyński, przekł. B. Nawroczyński, T. Stera, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław — Warszawa — Kraków 1967.
- [13] *Podstawy pracy wychowawczej w Marynarce Wojennej PRL*, (red.) B. Hydzik, Wyd. DMW, Gdynia 1986.
- [14] Szaciło T., *O istocie i podstawach przekonań*, PWN, Warszawa 1966.
- [15] Szkudlarek T., *Pedagogizm i pedagogika*, [w:] *Racjonalność pedagogiki*, (red.) T. Hejnicka-Bezwińska, Wyd. Uczelniane Wyższej Szkoły Pedagogicznej, Bydgoszcz 1995.
- [16] Szoltysek A., *Filozofia wychowania: ontologia, metafizyka, antropologia, aksjologia*, Wyd. A. Marszałek, Toruń 1998.
- [17] Tarnowski J., *Pedagogika egzystencjalna*, [w:] *Pedagogika*, (red.) Z. Kwieciński, B. Śliwerski, t. I, PWN, Warszawa 2003.
- [18] Zakrzewski F., *System wychowawczy w ASG WP*, Warszawa 1979.
- [19] Zielińska-Kostyło H., *Pedagogika emancypacyjna*, [w:] *Pedagogika*, (red.) Z. Kwieciński, B. Śliwerski, t. I, PWN, Warszawa 2003.

FIELDS OF EDUCATION IN THE MILITARY ACADEMIES IN THE YEARS 1945–1989 IN THE CONTEXT OF THE SELECTED EDUCATIONAL TRENDS AND CONTENT

ABSTRACT

In the paper the authors try to draft the trends of contemporary education and pedagogical thought, and to apply these conceptions for the military academies' education in the 20th century and nowadays. The four pillars of education, which is: understanding the world

and other people, using acquirements in practice, and self-education will be considered in the context of the specific educational situation of the future soldiers-citizens.

Keywords:

education, pedagogical conceptions, military academies.